

Hồi Thứ Hai Mười Hai

CHÂN GIẢ KHÓ PHÂN

Một buổi hoàng hôn mấy ngày sau, tịch dương đã ngã về tây, soi bóng rừng phong đỏ ối. Hai người đã qua Cửu Linh Sơn đến huyện thành Kiến Xương, Thất Thất chân nhân thuê một chiếc khoái thuyền thân dài thườn thượt trông quái dị vô cùng.

Vừa bước lên thuyền lão đã dặn chủ thuyền trực chỉ Thái Hồ.

Long Bình nghe nói đi Thái Hồ bất giác ngăn người làm gì mà đi đến xứ Thái Hồ xa thẳm như vậy?

Chàng không dám tin Mặc Thanh bị bắt cóc đến tận Thái Hồ, nhưng chàng cũng không dám cất tiếng hỏi, chỉ thầm suy đoán trong lòng không biết lão đạo sĩ Thất Thất chân nhân này rốt cục là người như thế nào.

Chủ thuyền nói phải chuẩn bị lương thực nên không thể khởi hành ngay được.

Về đêm Long Bình buồn bã không ngủ được đang trăn trở trong phòng bỗng nghe tiếng trên bờ có tiếng cười chế giễu nói:

– Lão hòa thượng này cũng bày đặt ra vẻ lập dị, dùng một sợi nhỏ mà cũng đòi câu cá? Thật là Khang Thái Công tái thế câu cá! Ha! Ha! Ha! Coi thử có con cá nào cắn câu lão không?

Long Bình nghe nói kinh ngạc, vội quay nhìn lên bờ, quả nhiên trên một tảng đá lớn nhô ra sông có một lão tăng đang xếp bằng, sắc diện thanh thản buông câu xuống sông, nhưng sợi dây nhợ câu lại phe phẩy trong gió Long Bình thất kinh, lão tăng không phải ai khác mà chính là nghĩa bá của chàng Phong Thần Ngô Cổ!

Đang lúc ngăn người, định mở miệng kêu lớn, bỗng thất Phong Thần Ngô Cổ như bị thất thế ngồi không vững. Lão nghiêng người chới với rơi ùm xuống nước.

Lão tuy với tay bám được vào tảng đá nhưng cần câu cá đã vượt khỏi tay trôi luôn xuống sông.

Nhưng khéo thay, cần câu cứ nhắm thẳng đầu thuyền của Long Bình trôi tới.

Long Bình biết nghĩa bá muốn mượn cơ này để truyền binh khí thành danh cả đời của lão cho chàng.

Vội vàng cúi người vớt lên, chừng nhìn lên đã không còn thấy bóng dáng của Phong Thần Ngô Cổ đâu nữa.

Bỗng nghe một tiếng cười lạnh vang sau lưng:

– Lại là một món binh khí đặc dị hiếm thấy trên võ lâm!

Long Bình thất kinh tức tốc quay người lại. Thất Thất chân nhân không biết từ bao giờ đã đứng sau lưng chàng, nhưng lão dứt lời chỉ nhìn Long Bình mỉm một nụ cười bí ẩn rồi quay người đi vào khoang...

Hiển nhiên Thất Thất chân nhân đã là nhân vật thành danh trên giang hồ có lý nào lại không biết Trung Nguyên Tứ Tuyệt, hơn nữa lão đã có lòng tương trợ chàng tất nhiên đối với thân thế chàng cũng rõ như lòng bàn tay.

Long Bình thấy Thất Thất chân nhân nhận ra chiếc cần câu trong tay chàng là thứ binh khí hãn hữu trong võ lâm. Không nén được nữa, vội theo chân lão bước vào trong khoang hải:

– Lão đạo trưởng đã nhận ra chiếc cần câu này, chắc cũng có chút uyên nguyên với gia môn văn bối, hà tất phải giấu diếm làm chi.

Thất Thất chân nhân cười nói:

– Người đã cố nhịn được từ bấy hôm tới giờ thôi thì cố nhịn thêm mấy ngày nữa, chắc cũng trong vòng một, hai hôm nữa người khắc minh bạch, bởi Mặc Thanh cô nương hiện giờ cũng cách đây không xa, có điều không tiện minh cáo, thôi người đi nghỉ sớm đi, dưỡng thần để ngày mai còn...

Thất Thất chân nhân chưa nói hết lời bỗng thấy lão trừng mắt quát khê:

– Đồ chuột ở phương nào dám to gan giở trò trước mặt bổn chân nhân, còn chưa chịu xéo cho ta!

Chỉ thấy lão khê phát nhẹ phát trền, kinh phong lướt qua. ánh đèn trong khoang hơi chao động, nhưng bên ngoài khoang thuyền đã nghe hai tiếng kêu thảm thiết tiếp theo là hai tiếng “ùm ùm”. Hiển nhiên hai kẻ to gan rình nghe lén đã bị đánh chết lộn xuống sông rồi.

Long Bình tung người ra ngoài khoang thuyền chỉ thấy trên mặt nước hai cái đầu nhô lên thụp xuống hai lần rồi chìm ngấm, xem qua quả là đã bị chết thật rồi.

Long Bình trong lòng không khỏi kinh hãi, với một cái phát nhẹ của Thất Thất chân nhân như vậy, kinh đạo tuy có mạnh nhưng không thấy có chỗ kỳ dị nào, sao lại có thể cách vách đánh người đến chí mạng như vậy?

Hơn nữa hạ thủ cũng vô cùng tàn độc, không giống chút nào hành động của một đạo gia!

Bỗng nghe Thất Thất chân nhân cười lạnh sau lưng chàng:

– Người thấy bất nhẫn hả?

Long Bình lại càng thêm kinh hãi, khinh công của vị Thất Thất chân nhân này quả thật xuất quỷ nhập thần. Thủy chung chàng không cách gì nghe được động tĩnh của lão, không biết từ bao nhiêu lần bị lão tiến sát sau lưng mà không hề hay biết, nếu như lão có ác ý muốn hãm hại chàng thì thật dễ như trở bàn tay, mà chàng thì không cách gì đề phòng được.

Long Bình thấy lão hỏi như vậy cũng thần nhiên trả lời:

– Kỳ thực cũng không có gì bất nhẫn, có điều không biết hai kẻ này là hạng người nào, tội chúng có đáng chết hay chưa?

Thất Thất chân nhân cười nhẹ, gương mặt lão trở nên hiền hòa nói:

– Đây xem là mấy tên thủy quái do thám của địch nhân, xem ra ta và người đã bị lộ hình tích rồi, hay là nhân lúc đêm xuống tốc hành truy đuổi cho kịp.

Dứt lời vội kêu thuyền gia cản dặn lập tức khởi hành.

Lúc này đã là giờ tỵ, Long Bình đang ngồi tọa công bỗng nghe bên ngoài có tiếng gọi nho nhỏ:

– Mau xem này, bên trái! Đừng mở cửa sổ!

Long Bình vội đến gần cửa sổ ghé mắt nhìn qua khe ván, trên sông bây giờ có thêm một chiếc thuyền lớn, đang giương buồm rẽ sóng ở giữa sông, có điều thuyền lớn trôi chậm chạp không nhanh bằng khoải thuyền của Long Bình với Thất Thất chân nhân.

Lúc này cửa sổ thuyền lớn để mở, một thiếu nữ dáng kiêu diễm đang chống cằm ngồi sau cửa sổ, sắc mặt u sầu, đôi mày liễu nhăn tít, nàng tiểu nữ ấy không ai khác hơn là Mặc Thanh, người ngày đêm mong nhớ của Long Bình.

Long Bình vừa nhìn thấy vừa mừng vừa lo, Thất Thất chân nhân quả không gạt chàng? Hơn nữa thấy Mặc Thanh bình yên vô sự khiến chàng cũng thấy yên tâm phần nào.

Đang lúc Long Bình định đẩy nhẹ cửa sổ ra cho Mặc Thanh nhìn thấy biết chàng đã đuổi theo tìm cách cứu nàng ra. bên kia đã nghe giọng nói đầy quyền uy của Thất Thất chân nhân:

– Không được khinh suất vọng động! Nếu vì việc bày mà xảy ra sự cố thì trách nhiệm thuộc về người đó!

Long Bình nào dám vi mạng, nhưng mắt vẫn nhìn Mặc Thanh không chớp. Chàng hy vọng dùng tâm linh cảm ứng báo cho nàng biết là chàng đang ở bên cạnh. Nào ngờ ngay lúc ấy Mặc Thanh bỗng đóng cửa sổ lại, đồng thời chiếc thuyền lớn cũng vang tiếng quát tháo, nhất thời buồm giương, chèo động thuyền lớn bất đồ lao đi như tên bắn.

Long Bình thấy vậy hàng hốt vội kêu lớn:

– Lão đạo trưởng mau cản dặn thuyền gia đuổi theo gấp!

Thất Thất chân nhân ở phòng bên cạnh ứng tiếng đáp:

– Không cần phí sức như vậy, đuổi theo không kịp đâu, chẳng những đuổi theo không kịp mà ngược lại còn bị lộ hình tích về sau càng khó tiếp cận được!

Long Bình lòng nóng như lửa đốt, nhưng biết làm sao hơn, chỉ còn cách mở

cửa khoang thuyền nhìn theo thuyền lớn nhanh như ngựa phi thoáng chốc đã đi xa mấy chục trượng bỏ rơi khoái thuyền của chàng lại đằng sau.

Long Bình đứng ngồi không yên hết đi ra ngoài rồi lại vào trong khoang, cuối cùng không nhìn được nữa đành cách vách hỏi vọng qua:

– Lão đạo trưởng! Rốt cuộc đối phương là nhân vật ghê gớm nào, không lẽ đến giờ khắc này mà còn chưa minh cáo được sao?

Hỏi luôn mấy lượt vẫn không thấy ai thưa. rõ ràng Thất Thất chân nhân chưa có ý định cho chàng biết, nên không thèm để ý đến chàng nữa.

Long Bình tuy thấy Thất Thất chân nhân cẩn thận quá đáng, nhưng vẫn không dám buông lời trách móc, đành nuốt hận ôm đầu nằm xuống.

Một lát sau bỗng có tiếng động lạ làm Long Bình cảnh giác, chàng bế hô hấp nhẹ nhàng nhòm dậy, bỗng nghe tiếng quát nho nhỏ:

– Đồ súc sinh đáng chết! Ai sai ngươi đến đây?

Long Bình rúng động, người quát chính là Thất Thất chân nhân, tiếp đó lại nghe tiếng người nhẹ nhàng trườn xuống nước.

Long Bình rất muốn ra xem thử coi kẻ nào đến đây nhưng lại sợ Thất Thất chân nhân hay được đành bỏ ý định đó, ngồi im bất động vểnh tai lắng nghe.

Một lát sau cách vách bên kia bỗng nghe tiếng kêu khê của Thất Thất chân nhân. Long Bình cảnh giác, như vậy là đã có sự bất thường, chàng cố ý giả dò ngủ say, không biết đến động tĩnh của lão.

Lại một lúc sau, Thất Thất chân nhân kêu thêm mấy tiếng, Long Bình vẫn giả dò say ngủ không trả lời.

Cách vách phòng bên bỗng sáng đèn, chỗ ánh sáng lọt qua phòng bên này Long Bình ghé mắt nhìn trộm sang, vừa ngay lúc nhìn thấy Thất Thất chân nhân đang ngồi cạnh đèn mở một bao giấy dầu, một loại giấy không thấm nước, rõ ràng dùng để chuyển thư từ dưới nước.

Quả nhiên bên trong bao giấy dầu là một phong thư, Thất Thất chân nhân xem lúc lúc lại gật đầu mừng cười, có lúc lại chau mày ra vẻ nghĩ ngợi. Cuối cùng lão đưa phong thư lên đèn đốt đi!

Long Bình càng lúc càng nghi hoặc, Thất Thất chân nhân hà tất phải tỏ ra thần bí như vậy? Cho dù thư đó là của ai đi nữa cũng không nên xem xong vội đốt như vậy Lẽ nào lão còn nghi ngờ chăng?

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không lần ra manh mối gì, bỗng thấy phòng bên kia tắt đèn, Long Bình nghĩ thầm:

“Mặc kệ, ngày sau lão không nói cho biết thì ta cũng nhất định hỏi cho ra lẽ”. Hôm sau, lúc Long Bình đang từ trong giấc mộng tỉnh lại thì ánh dương quang đã tràn ngập khoang thuyền, mở mắt ra Thất Thất chân nhân đang đứng trước cửa, thì

ra chính Thất Thất chân nhân mở cửa khoang thuyền làm chàng tỉnh giấc.

Thất Thất chân nhân cười nói:

– Lúc đêm người ngủ thật mê, ta gọi mấy lần vẫn không tỉnh lại!

Long Bình kinh ngạc, tiếc thắm trong bụng, xem ra Thất Thất chân nhân không để tâm giấu chàng, chính chàng đã để mất một cơ hội để xem thư!

Long Bình đứng dậy hành lễ hỏi:

– Lúc tối qua thực vẫn bối ngủ ngon quá, không biết lão đạo trưởng kêu vẫn bối có việc gì?

Thất Thất chân nhân cười nói:

– Kỳ thực cũng không có việc gì cần kíp, chẳng qua muốn bàn với người một việc nhỏ mà thôi!

Long Bình lại một lần nữa chấn động tâm thần, ý thức cảnh giác trở dậy trong lòng, thật ra như vậy Thất Thất chân nhân còn có việc gì giấu chàng.

Thất Thất chân nhân đã không nói, có hỏi lão cũng không biết thêm được điều gì ngược lại còn làm lão thêm cảnh giác, đối với chàng càng bất lợi.

Long Bình đã có chủ ý vội nở một nụ cười nói:

– Bôn hành suốt mấy ngày nay quả thực vẫn bối có hơi mỏi mệt, nên vừa nằm xuống đã ngủ như chết, không có chút cảnh giác nào, thật là hồ đồ, trên giang hồ có nhiều gian trá, từ nay về sau vẫn bối phải cẩn thận hơn mới được!

Ngày hôm ấy, thuyền đi thật nhanh, nhưng cho đến lúc chập tối vẫn không thấy bóng dáng chiếc thuyền chở Mặc Thanh đâu cả. Long Bình tuy cảm thấy có điều nghi hoặc nhưng cũng không thêm hỏi Thất Thất chân nhân.

Đêm đó, thuyền bỏ neo gần một tiểu trấn bên bờ Phàm Dương hồ, Thất Thất chân nhân từ sớm đã đóng kín cửa khoang. Long Bình bởi nhớ Mặc Thanh ray rút lại thêm lo cho an nguy của nàng nên cứ trăn trở không ngủ được.

Bỗng nghe có mùi dị hương xông lên mũi, thấy có khói bốc từ phòng cách vách tràn sang, Long Bình bất giác không nhịn được nhảy mũi liền mấy cái, bỗng thấy đầu óc phiêu diêu, tay chân rã rời vô lực.

Long Bình vô cùng kinh hãi, vội vàng ngưng thần tụ khí, bế chặt hô hấp, thi triển Bách Hội Công điều nguyên chân khí, bỗng nghe Thất Thất chân nhân từ bên kia phòng cười lạnh nói:

– Cho người ngủ một thời thần chưa chắc đã tỉnh dậy!

Tiếp đó nghe tiếng Thất Thất chân nhân mở cửa đi lên bờ.

Đến lúc này Long Bình mới tỉnh ngộ, thì ra Thất Thất chân nhân đối với chàng là địch chứ không phải là bạn, trong lòng càng hoang mang không biết phải làm sao.

Nhưng cũng may mắn, Bách Hội Công của Đại Đồ Tiên truyền thụ cho chàng thần hiệu vô cùng, thoáng chốc mê hương hít vào người đã đẩy ra hết.

Long Bình đứng dậy định lên bờ theo dấu Thất Thất chân nhân.

Bỗng thấy phía sau thuyền thấp thoáng bóng người.

Long Bình tai mắt vô cùng thính nhạy, lập tức quay người lại, nhanh như bóng u linh phi thân ra sau thuyền một trảo xuất ra đã chop cứng kẻ đang lén lút rình mò phía sau.

Định thần nhìn lại thì ra chính là chủ thuyền Trương lão, Long Bình thật nằm mơ cũng không ngờ được bọn chúng có cấu kết với nhau từ trước rắp tâm hãm hại chàng.

Long Bình hừ lạnh một tiếng, bỏ luôn ý định theo dấu Thất Thất chân nhân, chàng nắm Trương lão như xách một con gà đi vào trong khoang.

Long Bình trợn mắt tinh quang phát xạ những tia sát khí rợn người, cất giọng lạnh như băng nói:

– Trương lão đầu! Người muốn chết hay muốn sống?

Trương lão run bắn người, hai hàm răng đánh lộn cộp, đôi mắt lộ vẻ kinh hoàng lay Long Bình như tể sao nói:

– Thiếu hiệp gia ân! Thiếu hiệp gia ân! Tha cho tiểu lão.

Long Bình quát lạnh:

– Muốn sống cũng được! Người khai cho thật ra!

Trương lão mặt trắng như xác chết nói:

– Vây vây tiểu lão cũng không tránh khỏi tội chết!

Long Bình vẫn lạnh lùng:

– Trên thuyền còn có ai đó đồng bọn với người?

Trương lão lắc đầu:

– Không còn ai, không còn ai nữa hết! Nguyên còn hai người nữa nhưng hôm qua bị chân nhân đánh lộn xuống nước, đi rồi!

Long Bình giật mình:

– Đi rồi? Thì ra chúng chưa chết sao?

Trương lão giật mình, lão đã lỡ nói lộ ra, mặt mày càng tái, ngay lập tức tự tát vào má nói:

– Tiểu lão đáng chết! Tiểu lão đáng chết!

Long Bình bất thần đưa chỉ điểm ngay Huyền cơ huyết trước ngực Trương lão. Trương lão lập tức tê liệt toàn thân không còn cử động được, đến cả mở miệng đang nói cũng không ngậm lại được cứ há hốc mồm, nhưng ánh mắt lộ vẻ cực kỳ

kinh hãi.

Long Bình lấy bình ngọc trong ngực áo ra. trút lấy một viên huyết hoàn đưa ra trước mặt Trương lão nói:

– Đây là “Tý ngọc đoạt mệnh hoàn” uống giờ tý thì không sống qua được giờ ngọ, người thử nếm mùi vị này.

Dứt lời Long Bình nhét vào trong miệng lão.

Trương lão chỉ cảm thấy thuốc vừa tanh vừa hôi, nháy mắt đã tan mất trong miệng, cứ theo cổ họng chạy vô bụng, lão bị khống chế huyết đạo, muốn kháng cự cũng không được, hai mắt trợn trừng như muốn lọt ra ngoài, sắc diện cực kỳ khủng bố.

Long Bình phất nhẹ tay giải khai huyết đạo cho lão nói:

– Bây giờ người có nói hay không thì tùy người, ta đi đây! Trong vòng sáu thời thần nếu không có thuốc giải độc môn của ta thì người đừng hòng sống sót!

Dứt lời quay người bỏ đi.

Trương lão nào biết được Huyết Hoàn là kỳ trân dị thảo? Chỉ nghe mùi tanh nồng đượm giọng, cứ ngỡ Long Bình nói thật sợ đến sống dở chết dở, nào còn tâm trí nghĩ đến hậu quả.

Lão lập tức xông tới níu áo Long Bình cầu khẩn:

– Thiếu hiệp! Xin đừng đi! Lão... tiểu lão nói... nhưng tiểu lão phải bắt đầu từ đâu bao giờ?

Long Bình quay lại, nghiêm mặt nói:

– Bây giờ ta hỏi câu nào lão phải thành thật trả lời câu đó!

Trương lão gật đầu lia lịa.

Long Bình hỏi:

– Người biết Mặc cô nương?

Trương lão gật đầu:

– Tiểu lão biết!

– Nàng bị người nào bắt cóc đi?

– Càn Khôn thiếu giáo chủ Tần Lực!

Long Bình ngẩn người ngạc nhiên, thì ra là Tần Lực! Thảo nào hấn đối xử với Mặc Thanh tử tế như vậy! Trong lòng Long Bình bất giác trào dâng một ngọn lửa như muốn đốt cháy tâm can, đốt cháy cả vũ trụ!

o O o